

DENISE MINA

STÁLE
PŮLNOC

panteon

RENISE MINA

**STÁLE
PŮLNOC**

RENISE MINA

**STÁLE
PŮLNOC**

panteon

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Mina, Denise

Stále půlnoc / Denise Mina ; přeložil Ivan Němeček. -- Mladá Boleslav : Panteon, 2014

Název originálu: Still midnight

Přeloženo z angličtiny

ISBN 978-80-87697-16-0

821.111(410.5)-31

- skotské romány (anglicky)

- detektivní romány

821.111-3 - Anglická próza, anglicky psaná [25]

Copyright © Denise Mina 2009

Published by arrangement with Andrew Nurnberg Associates

Copyright © 2014 by Panteon

Cover © 2014 by Emil Křížka

Cover photo © by Neil Donaldson 2011

Translation © Ivan Němeček 2014

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav

www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložil: Ivan Němeček

Odpovědná redaktorka: Renáta Večerková

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba: DTP Panteon

Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87697-16-0

*Gerrymu alias Coffemu za příběh,
za to, že mě provedl jeho úskalími
a že mě seznámil se skupinou The Clash.*

PODĚKOVÁNÍ

Mnohokrát děkuji Peterovi, Jonovi, Jade a všem, kteří mi tuhle knihu pomohli dokončit.

A Stevovi, mámě, Tonie, Ownie a Ferg za jejich podporu.

1

Oranžová plastová taška s logem módních obchodů Sainsbury's plula na plné plachty po temném chodníku. S vydutým břichem a nastraženými uchy se nesla jako viktoriánský džentlmen na nedělní procházce. Minula zahradní branku a pokračovala podél kamenné zídky, než se jí zmocnil náhlý poryv větru, zdvihl ji do vzduchu a praštil s ní o bok velké bílé dodávky.

Vyrazil z ní všechn vzduch a pomuchlaná splasklá taška spadla na zem a poklidně spočinula pod zadním kolem dodávky.

Dodávka byla sotva tři dny stará, a už byla ukradená a měla falešná čísla. Se stále ještě teplým motorem byla pečlivě zaparkovaná u chodníku. Během následujících šesti hodin bude nalezena doutnající v lese a po mužích uvnitř nezbude ani stopa.

V kabině seděli tři muži, kteří pozorovali bungalov přes ulici.

Fetácky vychrtlý řidič Malki se nakláněl přes volant. Zpod tmavé kapuce teplákové bundy těkaly zapadlé oči jako oči kočky lovící mouchu.

Dva muži vedle něj se pohybovali jako jeden tvor. Uprostřed seděl Eddy a u dveří Pat. Oběma bylo kolem pětadvaceti a už sedm let spolu pracovali jako vrátní na noční směně. Cho-

dili spolu do kina, balili holky a rozcházeli se s nimi, chodili do posilovny a po způsobu manželských párů si sladili životní styl. Oba byli svalnatí, stejně oblečení do zbrusu nových černých maskáčových kalhot, vysokých šněrovacích bot, neprůstřelných vest a kukel vyhrnutých na čelo. Veškeré oblečení bylo právě vybalené a ještě na něm byly patrné přehyby.

Pozornější pohled však odhalil jejich odlišnosti. Eddy hodně pil od chvíle, kdy ho opustila manželka s dětmi. Pozdě večer jedl v práci mastná jídla, která si s sebou přinesl, a ničil tím všechno dobré, co získal v posilovně; byl po tom oplácáný a naštváný. Neustále toužil po tom, co neměl.

Největší rozdíl mezi nimi byl ten, že Pat byl hezký. A co bylo ještě horší, vypadal mladší. Měl střídmější povahu, nejedl a nepil tolik jako Eddy a méně se vztekal. Měl bujnou kštici žlutých vlasů, příjemně pravidelné rysy a nesl v sobě klid, který působil na ženy dojmem bezpečí. Měl zlomený nos, ale to mu dodávalo ještě přístupnější výraz.

Byl to Eddy, kdo přišel s tím plánem a nakoupil všechno potřebné. Směle koupil obě soupravy oblečení ve stejné velikosti, v jeho velikosti. Když se společně oblékali v Eddyho zaneřádné garsonce, vytáhl Eddy plechovku černého masokovacího krému, aby si zašpinili obličej, jako to dělávali při paintballu. Pat to mírně, téměř něžně, zamítl a donutil ho plechovku odložit. Krém není nutný a Pata po něm stejně svědí pokožka – vezmou si kukly. Radost, s jakou Eddy plechovku krému vytáhl, Pata znepokojovala. Připadalo mu, že spíš do-
laďují překvapivé halloweenské masky, než že se chystají na přepadení domu, za které můžou dostat dvacet let. Pat nikdy nebyl ve vězení ani přes noc. Sáhl si na plošku na zlomeném nose a zakryl si rukou obličej, aby skryl své pochybnosti a mohl se soustředit na cíl.

Podíval se na zbraň ve svém klíně. Byla těžší, než si myslel;

měl obavy, aby ji uzdvihl jednou rukou. Podíval se na Eddyho a zjistil, že se na ten bungalov dívá, jako by mu ublížil.

Pat tu neměl být. Neměl do toho zatáhnout ani Malkiho. Tady už nešlo jen o to, aby udělali radost Eddymu. Tohle bylo nebezpečné a Pat měl pocit, že dělají chybu. Odvrátil pohled. Na Eddyho toho bylo poslední dobou moc. Nic závažného, spíš bolestného. Pat měl pocit, že by se Eddy dokázal sesypat pod jedním vyčítavým pohledem. Přesto Pat pozoroval úhlednou zahradní cestičku u tichého příjemného domu a přemýšlel o tom, že dvacet let by byla příliš vysoká cena za stesk po manželce.

Byl to hezký souměrný rodinný bungalov se zahradou, která se táhla až za roh k vedlejší ulici. Současný majitel, pragmatik bez estetického cítění, vydláždil trávník i květinové záhony a udělal z nich parkoviště. V okně obývacího pokoje modře blikala televize. Prosklenými hlavními dveřmi prosvítalo z haly teplé růžové světlo.

„Vidíš?“ řekl Eddy tiše s očima upřenýma na dům. „V obýváku je jedinej nepřítel. Malej, nejspíš ženská.“

Žena ve vlastním domě. Na tom není nic nepřátelského. Místo, aby to Pat vyslovil, jen přikývl a řekl: „Jasně.“

„Dovnitř se dostanem zezadu, nezapomeň se držet ve tmě, dokud nebudem u hlavních dveří.“

„Jasně.“ Pat neznal vojenský žargon a úporně se držel toho jediného slova. Eddy si tuhle celou operaci užíval a Pat mu to nechtěl kazit.

„Potom...“ Eddy přešel k rádobyvojenským posunkům.

Ukázal na Pata, pak ukázal dopředu, dotkl se vlastní hrudi a otočil hlavou na znamení, že bude Pata sledovat. Mimicky předvedl, jak Pat klepe na vchodové dveře, a varovně vykukil oči, jak je otevřel imaginární nepřítel. Potom prudkými gesty ukázal, Běž, běž, běž! Jeho ruka vnikla do domu a kličko-

vala jako ryba v rákosí, nahlížela z haly do pokojů a obklíčila všechny nepřátele, kteří se v hale shromáždili.

„Až pak se zeptáme na Boba. Ne předtím. V žádném případě. Nesmíme tu kundu varovat, dokud se on může někde skrejvat. A až budem vevnitř, žádný jména. Jasný?“

„Jasný.“

Eddy se otočil a hřbetem ruky štouchl do rozklepaného řidičova předloktí. „Až se otevřou dveře podruhý, budeme vycházet ven. Ty budeš s nastartovaným motorem čekat tamhle.“ Ukázal k zahradní brance. „Rozumíš?“

Malki civěl do ulice vyhaslýma očima v ochablém obličejí. Pat se naklonil přes Eddyho a jemně se dotkl Malkiho předloktí. „Co je, Malki, slyšel jsi, co říkal Eddy?“

Malki ožil. „V pohodě, vole, jakmile uvidím světlo, zajedu tamhle, ne? Přímo tam.“ Svíral volant a vytrvale pokyvoval hlavou. Bylo v tom napůl přitakání, napůl feťácký třas. Řasy měl stejně zrzavé jako vlasy, rovné a dlouhé, jaké mívají krávy.

Pat si skousl ret, opřel se a podíval se z bočního okénka. Cítil, jak mu tvář spaluje Eddyho vyčítavý pohled. Malki tu byl proto, že byl Patův mladší bratranec. Malki potřeboval prachy, neustále potřeboval prachy, ale na tohle se nehodil. Nehodil se na to ani Pat, když měl být Eddy k sobě upřímný. Na okamžik všichni tři sledovali bungalov. Pat si kousal tvář zevnitř, Eddy se našťavaně mračil a Malki neustále pokyvoval hlavou.

Zdvihl se vítr.

Plastová taška se pod zadním kolem dodávky překvapivě probouzela. Když vítr vnikl pod vůz, nadil se jí jeden roh a taška se začala vyprošťovat.

V široké tiché ulici se taška vztyčila, předvedla elegantní piruetu a odlétla směrem k nároží. Jako oranžový měsíc se vznesla deset stop do vzduchu a vznášela se stále výš a výš, mimo do-

hled mužů v dodávce, za roh na druhou stranu bungalovu a přes střechu modrého Vauxhallu Vectra.

Čelní světla vauxhallu byla zhasnutá, ale uvnitř na předních sedadlech seděli dva příkrčení muži se založenýma rukama a vyčkávali.

Byli o necelých pět let mladší než rádobyvojáci v dodávce, ale byli lépe živení, upravenější a celkově v lepší a optimističtější náladě.

Omar byl vytáhlý a nemotorný, samá ruka samá noha. Měl v sobě éterickou hubenost mladých kluků, kterou s přibývajícím věkem ztrácejí; všechno na něm bylo prodloužené: dlouhý nos, špičatá brada, prsty tak dlouhé a hubené, že by snad potřebovaly další klouby. Mo za volantem měl kulatý obličej a baňatý nos, který věkem ještě zbaňatí.

Čekali tu dvacet minut, občas něco prohodili, aby si ukrátili čas, ale většinou mlčeli. Měli tiše zapnuté rádio, jehož měkké žluté světlo jim ozařovalo brady. Stanice Ramadan AM vysílala místně pouhý měsíc v roce. Tlumočila názory mladých Glasgovanů odposlouchané v mešitě nebo z nahrávek. Mo a Omar to neposlouchali kvůli mravnímu ponaučení: patřili k malé komunitě a mnohdy ty mluvčí znali a smáli se, když byli nervózní nebo říkali pitomosti. Debaty byly nejlepší v podvečer, když byli všichni hladoví. Mo s Omarem prozpěvovali přes ty nenávistné výlevy: „Dejte nám sušenku, dejte nám sušenku.“

Právě teď toho moc nenamluvili. Mo seděl za volantem a v nějakém časopisu si prohlížel dvojstránku věnovanou vozům lamborghini.

„Kurva,“ zabrumlal spíš pro sebe, „ani by mi nemuseli platit, abych si takový fáro vzal.“

Omar neodpověděl.

„S tím stačí někde zaparkovat a mám, na co si vzpomenu.“

„To není auto na ježdění za mámou,“ pronesl Omar překva-

pívě vysokým hlasem. „To je na to, aby ses v něm projížděl po okolí a nechával se očumovat.“

Mo se na něj podíval. „Oslňovat pěkný buchtý a tak, co?“

„Jo.“

Mo se znovu podíval na fotografie. „No jo, hned bych byl slavnej lamač dívčích srdcí.“

Omar si pavoučími prsty promnul pravé oko. „Hele, vole, ženský by se o mě praly. Jenže kdybys u toho byl třeba ty, zdrhly by, proto by sis moh připadat neschopnej a tak.“

„No jistě,“ pokývl Mo k časopisu, „ty seš prostě lepší.“

Omar zív, protáhl se a líně promluvil: „Já jsem mezinárodní magnet na ženský.“

Mo píchl hbitým prstem do fotografie žlutého lamborghini, které vjíždělo do zatáčky na slunném horském úbočí. „To vypadá, že je tam retardér. Lidi pak nevědej, jestli se maj divit, nebo zpomalit.“

Učenec promlouvající z rádia Ramadan ohlásil čas, deset dvacet tři, a oba muži v autě začali v duchu počítat.

Nejdřív promluvil Mo. „Dáme tomu ještě tak pět minut.“

„Souhlas,“ zív protáhle Omar a zachvěl se při pomyšlení na možný neúspěch. „Jsem strašně ztahanej... nemoh bych si tu dát práska, co?“

„Ne, vole, zasmradil bys to tu.“

„Tak mi stáhni okýnko.“

Mo zabručel a tlačítkem na svých dveřích stáhl Omarovo okénko. Pak se pousmál a otevřel i svoje. Omar zamlaskal, vytáhl svůj balíček, podal Moovi cigaretu, sám si vzal také jednu a oběma zapálil.

Lehce potahovali a vydechovali kouř, který se odrážel od předního skla. Říjnový vánek vytahoval proužky kouře ven a nesl je přes střechu vozu do tiché ulice.

Vzadu za rohem si Eddy a Pat na předním sedadle ukradené

dodávky stahovali kukly přes obličej a upravovali průzory na oči. Eddy zdvihl svou zbraň a oba s Patem se na ni podívali. Rozechvělá hlaveň ještě umocňovala třas jeho ruky. Eddy rozrušeně pokynul hlavou a vydal povel k začátku akce.

Pat na okamžik zaváhal, ale vzápětí ho věrnost kamarádovi vyhnala z vozu ven. Jakmile se dotkl nohama země, už litoval, že vůbec vystoupil.

Za ním vyklouzl z dodávky Eddy, zavřel dveře a herdou do zad postrčil Pata směrem k bráně domu.

Pat se otočil, srovnal s ním krok a chtěl se ohradit, ale Eddy si toho nevšímal. Se zbraní u boku vyběhl v hlubokém předklonu po ulici k bráně, od níž se vydal temnou cestičkou.

Pat očima uslzenýma větrem sledoval, jak Eddy v předklonu rychle vybíhá po cestičce. Byl ve svém živlu, jako by hrál paintball. Pat se držel za ním, hlavu skloněnou, rovná záda, lidské beranidlo. Vyběhli jeden za druhým po strmé zahradní cestičce a Eddy zamířil k růžové záři vchodových dveří. Pat běžel za ním, aby vyslovil svůj nesouhlas. Eddy náhle seběhl z cestičky do stínu plotu.

Pat ho dohnal. „Eddy...“

Jenže Eddy zdvihl zbraň do výše tváře a odjistil ji. Když oběma rukama sevřel pažbu, hrud' se mu dmula vzrušením. Vzápětí vyrazil ke vchodu do bungalovu.

Pat Eddyho pozoroval a uvědomil si, že na tak krátkou vzdálenost běží moc rychle. Doběhl dřív, než očekával, neobratně se otočil a prudce narazil zády do zdi. Hlava mu poskočila a hlučně narazila na cihly.

Eddy zavřel oči bolesti. Mírně se předklonil, prudce odychoval a zamával hlavní na Pata, aby se pohnul.

Pata najednou napadlo, jestli nemá vzít Eddyho za paži a odvléct ho zpátky k dodávce. Nebo jestli se nemá prostě otočit a dojít tam sám, sednout si vedle Malkiho a odmí-

tat se pohnout. Jenže za ukradené auto už zaplatili, koupili si zbraně, a navíc museli vyplatit Malkiho. Malki peníze opravdu potřeboval.

Pat se nadechl a proti své nejlepší vůli se vyplížil ze tmy a došel k hlavnímu vchodu.

Stiskl tlačítko zvonku. V hale se ozvalo příjemné třítónové zacinkání a ve chvíli se za zrnitým sklem zhmotnily dva stíny, jeden až vzadu, druhý, který přišel zleva, blíž, jen kousek ode dveří.

Vzdálenější muž si rozmrzele protáhl záda a nezřetelně něco zabručel. Postava za dveřmi mu pohotově odpověděla. Přišla zleva z obývacího pokoje. Byl to onen nepřítel, jehož viděli z dodávky. Byla to určitě žena, štíhlá, oblečená do džín a šedého trička, s dlouhými černými vlasy, které jí volně splývaly na záda.

Půvabně sáhla po klice.

Dveře se otevřely a z nich se vyvalil k Patovu nosu teplý oblak vzduchu navoněný topinkami.

Růžový koberec i stěny. Vlevo mezi dveřmi obývacího pokoje a dalšími dveřmi Pat uviděl malý černý stolek na telefon. Nad ním na stěně hlučně tikaly lacině vyhlížející černé matové hodiny, na jejichž ciferníku byl zlatě nakreslený obraz nějaké mešity nebo čeho. Pat zmapoval halu: vedly z ní šestery dveře. Z jedné zadní místnosti se linula pákistánská hudba, takže v domě byl ještě nejméně jeden člověk.

Pat se podíval na nepřítelkyni, která otevřela dveře. Nebyla výrazně krásná, měla dlouhý a špičatý nos a zlostnou rudou skvrnu na tváři. Nikdy nedokázal vysvětlit, tehdy ani potom, proč ho pohled na ni tak ohromil a proč se zbraní svěřenou podél boku úplně ztuhl a jen se vpíjel očima do černých esíček vlasů spočívajících na jejích ramenou. Ahoj opičáku, hlásal zelený nápis na jejím vybledlém šedém tričku, jehož písmena byla ještě zmuchlaná z pračky.

Aleesha tázavě opětovala jeho pohled a těkala očima po jeho obličejí, jako by se snažila dopátrat smyslu té černé kukly. Pramen modročerných vlasů jí sklouzl z jednoho ramene a spočinul na malém okrouhlém nadru. Byla oblečena po západním způsobu a zřejmě neměla pod tričkem podprsenku, což bylo zvláštní, protože byla rozhodně dcerou muže, který stál za ní. Vypadala jako on a Pat si vždycky myslel, že tihle staří Asiaté drží své dcery zkrátka.

„Kdo sakra jste?“ zavolal muž ze zadní části haly. Byl malý, tak šedesát nebo sedmdesát let, s úhledně střiženým amenit-ským voussem. Měl na sobě dokonale vyžehlené bleděmodré nylonové pyžamo. „...že jste si sem přišli...“ hlas mu zeslábl, jak vycítil nebezpečí, „...takhle pozdě?“

Nažehlené pyžamo, teplo a vůně topinek. Patovi se začaly sbíhat sliny. Chtělo se mu vejít, odložit bundu a zůstat, ale zezadu ucítil ostrý úder ramenem, který ho postrčil dovnitř. Eddy vpadl do dveří, zakopl o rohožku a zapotácel se ke straně růžové haly. Všichni pozorovali jeho šílený krabí tanec, dokud jeho nejisté nohy znovu nezískaly rovnováhu. Musel si narovnat kuklu, která se mu posunula ze středu hlavy a oslepovala ho. Pak si vzpomněl na svou zbraň, zdvihl ji a pohled na ni ho zjevně překvapil.

Pat i z druhého konce haly vycítil jeho rozpaky. Eddy se zhluboka nadechl, zaklonil hlavu a zařval otvorem v kukle: „BOB! BOB!“

Jeho vstup, oblečení i chování byly tak zavádějící, že mu vlastně nikdo ani nerozuměl. Muž v pyžamu se znovu úzkostlivě podíval na dveře, aby se přesvědčil, že nejde nikdo další. Dívka se naježila. Strach se usadil v hale jako smog.

Pat se znovu podíval na dívku. Z tváří jí vyprchala barva, vykulenýma očima sledovala Eddyho, ale zároveň hledala pohledem svého otce. Pat z ní byl znovu ohromený. Cítil, jak se

mu zpomaluje tep a ježí chloupky na těle, jako by se jí měl dotknout. Dívka si všimla, jak se na ni dívá bleděmodrýma užaslýma očima.

Aleesha byla dospívající dívka a svět ji zajímal jen potud, pokud hovořil o ní. Pata viděla svým pohledem: byl příliš vysoký, než aby v něm také našla zalíbení, ale navzdory nečekané situaci a prožívané hrůze ji jeho upřímný obdiv hřál u srdce. Jenže byla ještě příliš mladá a v přítomnosti svého otce se náhle cítila velice trapně. Sklonila hlavu, až jí závoj černých vlasů spadl přes obličej, a nejistě vykročila ke dveřím obývacího pokoje.

Ten pohyb Eddyho napružil. Vrhł se k ní, popadl ji za ruku a smýkl jí zpátky k Patovi. „Tohle kurva vůbec nezkoušej! Tady zůstaň stát!“

Když ji pustil a vrátil se k muži v pyžamu, musela tápat po rovnováze. Zlostně se podívala na svou ruku, které se Eddy drze odvážil dotknout. Pat se usmál pod vlněnou kuklou. Když se napřímila, měla tvář kousek od jeho hrudi a vzhlédla k němu. Plné rty se jí pootevřely a výraz strachu na okamžik vyměnila za výraz hněvu.

V tom okamžiku, kdy se přestala bát, vyslovily Patovy vlnou zarámované oči bezhlesou otázku. Aleesha se prohnula v zádech, napřímila se, přejela pohledem po svém dlouhém nose a odpověděla pomalým hrdým mrknutím.

Oba se usmáli a odvrátili pohledy.

Pohled na cizí růžový koberec přivedl Pata zpátky ke smyslům. Váhavě zdvihł svou těžkou zbraň ke stropu, jako by jí dívka předváděl, a Aleesha se tlumeně vyděšeně zahihňala.

Ozvalo se ostré cvaknutí a všichni se podívali přes halu k jedněm dveřím. Ty se pomalu otevřely a do haly nahlédl velký hranatý muž. Billal se podobal svým strýcům, ne svému titěrnému otci, a jeho velikost byla nečekaná a znepokojivá.

Ačkoli stál jen několik kroků od něj, Eddy na něj zařval:

„BOB? Seš Bob?“

Billal s vykulenýma očima a strnulými rameny vyšel z pokoje a s rukou na klíce za zády zavřel.

„BOB?“

„Ne,“ řekl Billal tiše. „Nejsem... tady žádný Bob není, příteli.“

„OTEVŘI JE!“ zařval Eddy a štouchl do něj hlavní zbraně.

„OTEVŘI TY DVEŘE!“

Billal sklopil pohled k zemi a rozpačitě polkl. „Ne, neotevřu.“

Aleesha hlasitě vzdychla a poskytla Patovi záminku, aby se na ni znovu podíval. Zakrývala si rukou ústa a na prstech se jí hezky třpytily malé laciné prstýnky. Falešné nehty měla špatně přilepené, ten na ukazováčku nakřivo. Nemohlo jí být víc než sedmnáct. Takhle by o sedmnáctileté holce přemýšlet neměl. Měl neteře v jejím věku.

Eddy záměrně přistoupil k Billalovi a namířil mu zbraní na nos. „UHNI!“

Velký muž, hypnotizovaný hlavní zbraně, pomalu ustoupil stranou. Eddy zdvihl nohu a rozkopl dveře patou.

Pokoj byl tlumeně osvětlený. Přímo proti dveřím stála dvojitá postel s vysokým poškrábaným čelem. Na ní seděla roz-cuchaná boubelatá žena, která si dvěma prsty pravé ruky svírala zduřelou hnědou bradavku. Na druhé ruce jí spočívala holá hlavička maličkého dítěte.

S pohledem upřeným na hlaveň zbraně si přitiskla dítě k prsu a zakryla si jej.

Eddy stále zíral na místo, kde byla obnažená bradavka. „Ven,“ řekl. „Vypadněte!“

Billal se postavil mezi ně a dlaněmi utvořil hradbu před hlavní. „Opatrně s tím, příteli.“

Eddy zpanikařil. „NESAHEJ MI NA ZBRAŇ. NA TU NESMÍ SAHAT NIKDO.“

„Jistě, jistě,“ zdvihl Billal ruce, jako by se vzdával. „Bez obav, v klidu.“

„A TY,“ ustoupil Eddy stranou, aby mohl křičet na ženu v posteli, „VYPADNI.“

„Ale já nesmím vstávat,“ řekla a pohledem hledala podporu u velkého muže, „mohla bych krváct.“

Eddy se podíval na Pata a přistihl ho, jak si kradmo prohlíží Aleeshiny vlasy. „ZVEDNI TU ZASRANOU BOU-CHAČKU, PATE,“ zařval na něj přes halu.

Všichni v hale si uvědomili jeho chybu dřív než on sám. Nikdy neměl vyslovit Patovo jméno. Billal odvrátil pohled, otec sebou trhl a Aleesha odfrkla, jak potlačovala úzkostný smích.

Eddy si skousl spodní ret a rozechvěl se panikou. Nešlo to moc dobře. Vůbec to nešlo dobře.

Eddy, který se náhle cítil bez spojence, se otočil zpátky k Billalovi. „ZMRDE! TY ZAJEBANEJ ZMRDE! BOB! KDE JE BOB?“

Billal znovu zdvihl ruce. „Příteli, tady není nikdo, kdo se jmenuje Bob. V domě už nikdo jiný není. Máme tu maličké dítě, tak prostě odejděte,“ ukázal k hlavním dveřím. „Prostě se seberte a my nikomu nic neřekneme, dobře? Jděte pryč a nebude žádný problém, ano?“

„Kdo to tu křičí?“ Velitelský hlas matky. Všichni strnuli a obrátili se k zadní části haly.

Sadiqa byla stejně široká jako vysoká, a že moc vysoká nebyla. Neměla nasazené brýle, a tak mžourala na dva temné stíny. „Omare? Co to tu chlapani vyvádíte?“

S neobratným půvabem tlustého boxera přeběhl Eddy halu, popadl ji i staříka za předloktí a odvedl je k Billalovi. Postavil si je do řady a postupně na ně mířil zbraní. Řval tak hlasitě, až mu přeskakoval hlas. „KDO,“ zamířil na Aamira, „JE,“ na Billala, „BOB?“ na Sadiqu.

Ta jediná odpověděla: „... zbraň...?“

Eddyho pozornost teď byla upřená na ni a Aamir vystoupil z řady, aby ho rozptýlil. Měl zdvižené ruce, sklopený pohled a s podlézavostí starého vesničana pokyvoval hlavou ze strany na stranu. „Synku, my jsme tu všichni Indové. Tady žádný Bob není. Žádný Bob, spletli jste si dům.“

Sadiqa se zahleděla na temeno Aamirovy hlavy a nesouhlasně sykla.

Ale Aamir si jí nevšímal a pokračoval v prosebné litanii. „Žádný Bob, příteli. Kdepak. Odejděte. Žádný problém.“

Černé matové hodiny hlasitě odtikávaly čas.

Nikdo nevěděl, co dělat. Kromě Aleeshi. Zmatená strachem a směle lichotivými Patovými pohledy byla přesvědčená, že všechno dopadne dobře, že ten vstup do domu se zbraněmi byl jen jakýmsi neškodným nedopatřením. Chtěla tomu udělat přítrž. Podívala se ze strany na Patovu hlavu, usmála se a sáhla po vlněné obrubě kukly, aby ji se slavnostním „Tadá“ vyhrnula a ukončila tuhle trapnost.

Pod nečekaným dotykem nehtů na zátylku se Pat překvapeně otočil.

Neměl v úmyslu stisknout spoušť.

Když Omar a Mo uslyšeli tlumený výstřel z domu, nadskočili a uviděli záblesk bílého světla z oken Billalovy a Aleeshiny ložnice.

Podívali se na sebe, aby se utvrdili v tom, co viděli. Z tváří si vzájemně vyčetli překvapení a současně rozrazili dveře vozu, upustili cigarety na ulici a vyrazili po chodníku. Dveře vozu nechali otevřené. Jeden po druhém přeskočili nízkou zahradní zídku a kolem rohu doběhli k hlavnímu vchodu. Omar vykoppl dveře.

Malki se teď cítil klidný a v pohodě. Koutkem oka zahlédl záblesk růžového světla, jak se otevřely vchodové dveře. Pamětliv svých pokynů začal okamžitě jednat.

Zmuchlal v ruce stále teplý staniol do kuličky a chtěl ji hodit přes rameno, ale zarazil se, když ho napadlo, že by to moc chytré nebylo. Usmál se vlastní prozíravosti a spustil ruku dolů, zastrčil si staniol hluboko do kapsy teplákové bundy a s mechanickou přesností otočil klíčkem zapalování. Uvolnil ruční brzdu, pomalu pustil spojku a pomalu se rozjel přes silnici k místu setkání.

V duchu si poblahopřál k tomu, že si zapamatoval pokyny, ale zapomněl zastavit, naboural předkem do nízké zahradní zídky a rozbil levé přední světlo. Sklo vesele zacinkalo na chodníku a Malki si skousl ret.

Omar rozkopl dveře a zjistil, že všichni v hale jsou strnulí. Byli tam dva cizí muži oblečení ve vojenských maskáčích. Vzduch zvláštěně páchl kouřem a sírou. Všichni zírali na Alee-shu a Mo ani Omar zprvu nepřišli na to proč.

Stála tam s napřaženou paží, jako by ukazovala na nástěnné hodiny, a ohlížela se přes rameno. Omar sledoval její pohled k ruce. Měla na ní tmavočervenou šmouhu. Byla to křiklavá červeň a prsty měla propletené jako rozházenou skládanku.

Po paži jí náhle vyrazil rudý had.

S divokým pohledem se otočila k muži, který stál před ní: „Moje zasraná ruka!“ řekla s přízvukem a slovy, která byla v tomhle domě zakázaná.

Střelec vzlykavě zamumlal omluvu.

Tlustší lupič skočil přes halu k Omarovi a Moovi a střídavě jim zamířil na obličej. „JEDEN Z VÁS JE BOB, HAJZLOVÉ!“

Nikdo z nich nepromluvil.

„TY!“ štouchl zbraní do Moovy hrudi. „Ty seš Bob!“

Jenže Mo měl jiný nos než ostatní. Omar měl rodinné rysy, Aamirův dlouhý nos a Sadiqinu úzkou čelist. Aniž vyčkal Moovy odpovědi, obrátil zbraň proti Omarovi a tiše řekl: „Ty seš Bob.“

Sadiqa už se nedokázala ovládnout. Sáhla po svém oblíbeném synovi a vykřikla: „Omar ne! Můj Omar ne!“

Tohle Eddyho zmátlo. V nastalém tichu se z otevřených vchodových dveří ozval zvuk rozbitého skla, jak Malki vycouval s dodávkou od zdi.

„Ale jo, kurva,“ řekl Eddy škodolibě. Natáhl ruku a chytil Aamira za krk. Mužík nic nenamítal, ani nezdvihl ruku, jen sklopil oči, aby na nikoho neupozornil. Eddie stiskl, pak si všiml, že stařík nehodlá odporovat ani se bránit, a náhle se zklidnil. „Vyřídte Bobovi tohle: Do zítřejšího večera chci mít dva miliony liber v použitých bankovkách. Jestli zavoláte poldy, tak tenhle zkurvenej všivák zemře. Je to splátka. Za Afghánistán.“

„Afghánistán?“ špitla Sadiqa. „Já jsem z Coatbridge, co to—“ Uvědomila si svůj pobouřený tón, spustila bradu na prsa a zmlkla.

Aleesha pomalu spouštěla ruku k boku a sledovala krevní puls na poraněném konci. „Ta zkurvená ruka,“ zašeptala.

Eddy pustil Aamirův krk, skočil za něj a popadl ho kolem pasu. Všichni v hale sledovali pistoli u Aamirovy hlavy, ozvalo se pár výkřiků, ale Eddy přenesl váhu na paty a lehce zdvihl staříka ze země a pozpátku ho vynesl z hlavních dveří jako těžší lampu.

Pat rozpačitě spustil oči z Aleeshi, zamumlal další omluvu a následoval ho ven.

Hala náhle ožila: Sadiqa se odšourala k Aleeshe, aby ji zachytila, protože se jí začínala podlamovat kolena. Přidržovala

jí ruku nad hlavou, aby omezila krvácení. Druhou rukou srazila sluchátko telefonu z vidlice a vytukala 999. Billal zatarasil vlastním tělem dveře ložnice. Vytáhl z kapsy mobil a palcem vytukal číslo. Meeshra se i s dítětem přimáčknutým k prsu vrhla po mobilu na nočním stolku a zavolala pohotovost.

Omar a Mo vyběhli za lupiči ven na ulici. Dodávce s rozbitým sklem předního světla jasně zářila nekrytá žárovka. Když odjížděla po ulici, buclatá ruka zavírala zadní dveře a Omar slabě vykřikl.

Mo ho popadl za rameno a nasměroval ho k vauxhallu. Společně pak doběhli k vozu.

Mo řídil a Omar se díval po dodávce. Silnice byla temná. Vlevo se rozprostíralo golfové hřiště, temný pás opadávajících keřů vpravo se táhl k holé zdi. Přestože silnice byla široká a rovná a ulice byly ztichlé, velkou bílou dodávku, jediný další vůz na té zatracené silnici, se jim podařilo ztratit.

V jednom okamžiku už si byli jisti, že ji mají: Mo před sebou uviděl zadní světla, která byla dostatečně vysoko nad vozovkou, aby to mohla být dodávka. Když opatrně zahýbala na červenou za roh, zahlédl Mo i bílé dveře. Když vyjížděli na dálnici M8, Mo před červenou jen zpomalil a Omar ho praštil do brady.

„Stůj!“ zařval. „Zastav!“

Mo prudce sešlápl brzdu a ve smyku zastavil. Nepřipoutaný Omar se jako opilec svezl na podlahu a udeřil se tváří o palubní desku.

„Policajti!“ zařval Omar z podlahy a ukázal Moovi ke dveřím. „To je policajtský auto!“

Hlídkový vůz byl úhledně zaparkovaný v malém výběžku rozšířené krajnice, se zhasnutými světly nachystaný chytat spěchající řidiče. Dva policisté uvnitř sledovali, jak se k nim řítí vauxhall a byli připraveni sledovat ho po dálnici, zastavit ho

a procvičit si na posádce své sarkasmy, ale náhle zastavení je překvapilo. Sledovali, jak Omar vyskakuje z vozu, nechává za sebou rozevláté dveře a běží k nim.

„Policie! Prosím vás!“ Na tváři se mu dělala růžová modřina od srážky s palubní deskou.

Policisté si ostražitě rozepnuli pásy, otevřeli dveře a vystoupili ven. „Měl jste zapnutý bezpečnostní pás, pane?“

„Promiňte, ne, ale poslouchejte, mého otce, mého otce unesli v nějaké dodávce.“

Ale policisté ho neposlouchali. Prohlíželi si jeho oblečení.

Oba chlapci měli tradiční bílé neforemné kalhoty a tuniky. Právě se vrátili z mešity, a tak připadali policistům obzvláště čistí a podivní. Omar měl přes své pandžábí a tenisky bundu adidas na zip a Mo měl pletenou vestu a mokasíny; řídké vousy měl nezastřižené.

Mo si náhle uvědomil, jak cizokrajně vypadají, a pokusil se o přátelský úsměv. „Je všechno v pořádku, příteli?“ prohodil vesele k nejbližšímu policistovi, ale napětí a strach mu zkreslily hlas i výraz obličeje. Ruce obou policistů se nenápadně přesunuly k opaskům. Po dálnici zaburácel nákladní vůz.

„Ne,“ řekl Omar bezbranně, „pomozte nám, prosím vás, ti chlapi unesli mého otce, v dodávce. Měli zbraně.“

Policisté je beze slova zkoumali. Z otevřených dveří vauxhallu se do tiché předměstské půlnoci linuly zvuky rádia Ramadan: nějaký mladý muž hovořil s předstíraným arabským přízvukem o koránu.

Oba chlapci si náhle uvědomili, jak cize to celé musí působit na policisty.

Policista, který stál blíže k Omarovi, si to zřejmě vzal jako záminku, vytáhl zápisník a pomalu promluvil: „Můžete mi říct své jméno, pane?“

„Omar Anwar.“ A mluvil dál, zatímco si to policista zapi-

soval. „Do našeho domu přišli ozbrojení chlapi a unesli mého otce. Měli zbraně!“

Policista ani nevzhlédl od zápisníku.

„Jak se to píše, pane?“

„Unesli ho.“

„Chápu. O-M-A-R-A-N-W-A-R?“

„Jo, jistě. Víte, my tu dodávku sledovali až k poslednímu semaforu, ale pak jsme ji ztratili a já myslím, že vyjela na dálnici. Mohla jet kamkoliv...“

Policista, který si dělal poznámky, teď letmo přehlédl vůz a Moovy vousy a zaslechl hlasy z rádia. Omar se chabě zasmál. „Ne, podívejte se, můj otec je jen bezvýznamný chlápek, který má obchod, tady nejde o nic jiného než o ty ozbrojené chlapy. Chtěli peníze, říkali něco o Afghánistánu.“

„Obrátte se a položte ruce na střechu vozu, prosím, pane.“

„Jsou to zločinci!“

„Položte ty ruce na střechu vozu, prosím, pane,“ řekl policista, tentokrát důrazněji. Omar ho poslechl.

Druhý policista přešel na druhou stranu vozu a naznačil Moovi, ať následuje Omarův příklad. Když si chlapce naaranžovali po obou stranách vozu, prohledali je.

Mo věděl, že kvůli svým vousům vypadá velmi exoticky, a tak při prohledávání začal na svého policistu mluvit s tím nejlepším přízvukem ze soukromé školy. „Pane, my jsme si opravdu vědomi, že tohle dělat musíte, vážně jsme, ale otec mého přítele je velice obyčejný člověk, Skot.“

Omar se podíval přes střechu vozu a uviděl, jak policista škodolibě přivírá oči a zírá na Moův zátylek. Náhle mu bylo jasné, že přízvukem vyšších vrstev si Mo nikterak nezískal policistovy sympatie a pokoušel se to Moovi naznačit, ale ten se na něj nedíval.

„Víte,“ pokračoval Mo, „otce mého přítele unesli z domova

lupiči, kteří zranili jeho šestnáctiletou sestru.“

„Je to pravda?“

„Ano. Odvlekli ho do dodávky a my jsme za nimi běželi a pak sledovali jejich vůz, ale zřejmě jsme ho ztratili.“

„Proč jste nezavolali policii, pane?“

„No, my jsme je pronásledovali.“

„To nemáte mobil? Jeden může řídit, druhý volat.“

„Asi... nás to nenapadlo... Je to velká bílá dodávka, možná mercedes, bez zadních bočních oken, má rozbité levé přední světlo, které svítí jasněji; nabourala totiž do zdi u našeho domu...“

„Ano? Opravdu?“

Policista nijak nespěchal. Přestal prohledávat Moa, ušklíbl se a zmáčkl konec propisovačky.

V tom okamžiku se podíval přes Moovo rameno na dálnici a uviděl dodávku s jedním jasným světlem, která se k nim blížila.

„Ha!“ vykřikl. Přejel oběma rukama kapotu vauxhallu a rozběhl se podél svodidla ve chvíli, kdy se dodávka vřítla pod most. Omar za ní křičel: „To jsou oni, to jsou oni!“

Rameno mu zachvátila prudká bolest, projela do krku a obkroužila hrudní koš. Kolena se mu podlomila. Když padal k zemi, otočil se ve snaze padnout do policistovy náruče.

Policista Omara za zápěstí lehce zdvihl na nohy a odvedl ho přes silnici k hlídkovému vozu. Omar v dálce viděl bílou dodávku, jak ujíždí po dálnici směrem k městu.

2

Alex Morrowová si pomalu skousla ukazovák a zesilovala stisk zubů, dokud neuslyšela tiché prasknutí kůže. Byla tak rozčílená, že jí cukalo horní víčko levého oka a zamlžovalo proměnlivý pohled skrze deštěm skrácené čelní sklo vozu. Jestli se neuklidní, než tam dojedou, něco plácne a udělá ze sebe před ním hloupou husu. Myšlenka na osobní setkání s Grantem Bannermanem ji přiměla znovu se zakousnout do ukazováku.

Před lety jí dal vedoucí výcviku dobře míněnou radu, aby nikdy nezpochybňovala rozhodnutí nadřízeného, zapomněla na nestrannost a prostě dělala svou práci, ignorovala politikaření a netahala práci domů. Co on k čertu věděl, pomyslela si teď a zakousla se hlouběji do kůže. Nikdy to nedotáhl dál než na seržanta. Na její úrovni šlo v práci jen o politikaření, jako by neměla o čem jiném přemýšlet, jako by neměla domov.

Náznak melodramatu ji přivedl ke smyslům. Uvolnila ukazovák ze sevření zubů. Ona přece domov má. Samozřejmě že má domov. Jen se jí tam moc nechce.

Vůz tiše předl, uniformovaný řidič nikam nespěchal a jel podle předpisů a nic neriskoval, protože vezl ji. Na každé světelné křižovatce zatahoval ruční brzdu. Měla co dělat, aby ho neprofackovala.

Věděla, že její vztek je nepřiměřený a nárazový a prosakuje z ní jako voda z punčochy. Uvědomila si to a vryla si to do paměti. Nic to není, řekla si, o nic nejde.

Až doteď to byl klidný večer. V říjnu začalo chladné počasí, kdy se opilí rváči uchylovali domů, aby tam hezky v teple mlátili manželky, které si nestěžují, a všichni opravdoví lumpové odjížděli na zimu za sluncem. Vzpomněla si, že také začíná akademický rok a že je příznivá doba pro dlouhodobá vyšetřování a oživování odložených případů.

Ulice byly prázdné. Chladný déšť pravidelně odhrnovaný stěrači tiše pleskal o sklo a střídavě odhaloval a zastíral Vicky Road. Adresa, na kterou mířili, jí byla povědomá z dětství; v té tiché předměstské čtvrti nebyla celá desetiletí. Zdejší kriminalita se omezovala na vloupání, hlučné večírky mládeže a místní konflikty.

Všimla si, že řidič nejistě hledá pomoc u ztichlé navigace. „Na kruhovém objezdu doprava,“ řekla, „a pak doleva.“

Byli už jen několik ulic od cíle, a tak se před vystoupením na veřejnosti začala věnovat úpravám zevnějšku. Vlasy měla upravené, mejkap v pořádku, jen si přejela prstem pod každým okem. Měla malé oči, pod něž jí občas napadaly částečky řasenky. Z kabelky na podlaze nečnělo nic osobního, žádné tampony nebo fotografie. Přihladila si sako kostýmu a konečky prstů přejela knoflíky, aby se ujistila, že jsou zapnuté.

Vůz zastavil v ústí ulice u značky jednosměrky a řidič zaváhal – nevěděl, jestli má porušit pravidla, nebo je respektovat a ztrácet čas objížďkami po vedlejších ulicích.

„Jedte,“ přikázala mu úsečně.

Pomaloučku zajel do ulice, jako by váhal. Morrowová si vzpomněla, že nedávno dostal napomenutí za porušení předepsané rychlosti, a teď chtěl ukázat šéfce, že tohle už má za sebou.

Ulice byla kratší a užší, než si pamatovala, a byly tu spíše

bungalovy než vily z její paměti. Na základní škole přecházela tuhle ulici každý den. Její ruka si stále pamatovala teplo matčiny dlaně, jak ji vodila přes ulici. Při té vzpomínce zaťala prsty do dlaně. Tahle čtvrt jim tehdy připadala nesmírně bohatá.

Před nimi byla natažená modro-bílá páska, která ulici přehrazovala. Před páskou stál uniformovaný policista, který po zastavení vozu přistoupil k řidičovým dveřím. Proti chladu byl chráněný reflexní vestou a velkými zimními směrovacími rukavicemi. Když přicházel k oknu, propletl si prsty obou rukou. Ještě nedávno byla Alex v uniformě a nosila směšné zimní rukavice, které jí nepříjemně rozvíraly prsty. Její řidič stáhl okénko.

Policista se k němu sklonil. „Ulice je uzavřená.“

„Já jsem tu se šéfovou,“ ukázal řidič na Morrowovou.

„Á,“ začervenál se policista v rozpacích, že si jí skrze čelní okno nevšiml. „Promiňte. Můžete zaparkovat tamhle?“

„Jistě, a mějte oči otevřené,“ řekla Morrowová.

Řidič se usmál ve snaze projevit jí sympatie a rozjel se na určené místo.

Přes pásku mohla dohlédnout až na konec pusté ulice. Ten dům měla po pravé straně a místo činu zasahující za roh tvořilo jakousi křižovátku ve tvaru písmene T. Přímo před ní, za druhou páskou, byly zaparkované hlídkové vozy se stále zapnutými majáčky, které barvily ulici červeně a modře jako Popelčiny šaty. Na té straně ulice, kde teď byla Morrowová, se před páskou zdržovalo několik uniformovaných policistů. Měli ukázkově vzpřímená záda a ruce sepnuté za zády. Jejich formální postoje prozrazovaly každému zasvěcenému, že nablízku jsou velcí policejní šéfové.

Její řidič opisoval dlouhý oblouk. „Neměl... é, neměl bych couvnout?“

„Prostě zastavte.“

Na okamžik vylekaně rozevřel rty, ale vzápětí je zavřel

a s pohledem upřeným před sebe zatáhl ruční brzdu. Zapomeň na nestrannost, vzpomněla si na radu vedoucího výcviku. Věděla, že není správné takhle mluvit s podřízeným, ale nikdy nevěděla, jak to napravit. Otevřela dveře a vystoupila do mírného říjnového deštíku, zhluboka se nadechla a naklonila se zpátky do kabiny.

„Promiňte,“ řekla stroze. „Že jsem byla nepříjemná.“ Řidič se tvářil rozpačitě. „Na vás.“ Vysvětlení nepomohlo. Nervózně přibouchla dveře a proklela se. Prostě to tak měla nechat, bylo by to jednodušší.

Přistoupil k ní starší policista se zápisníkem s nápisem „Místo činu“.

„Detektiv seržant Alex Morrowová,“ představila se a zapsala se. „London Road.“

„Díky, madam. Detektiv seržant Bannerman a detektiv šéfinšpektor MacKechnie jsou tamhle.“ Ukázal k průčelí domu. Morrowová za nízkou zahradní zídkou viděla shluk hlav.

„On je tu McKechnie?“

I ji to zjevně překvapilo. Přítomnost MacKechnieho znamenala, že jde o velký případ. Případ, na jakém se staví kariéra, ale ne její případ, připomněla si a zaskřípala zuby.

„Vy jste tu byl první?“

„Ano.“

„Zapečetil jste všechny vchody?“

„Ano. Uvědomil jsem ozbrojenou jednotku, už je na cestě.“

„Ti lupiči už byli pryč?“

„Ano. Naši lidé prohledali okolí domu ze všech stran.“

„Střílelo se?“

„Padl jeden výstřel, šestnáctiletá dívka má těžce poraněnou ruku.“

„Krucinál.“

Souhlasně zabručel.

„Obyvatelé?“

„Takhle vypovídají,“ ukázal na ulici k pásce, kde blikaly policejní majáčky. Za hlídkovými vozy byl různorodý dav lidí v kabátech a pyžamech, pantoflích a botách, a policisté se zápisníky obyvatele jednoho po druhém vyslyšali. Všichni, kdo bydleli v ohrazené oblasti, byli vytaženi ze svých domovů, dokud ozbrojená jednotka celou oblast nezabezpečí.

„Výborně,“ řekla. „Dobrá práce.“ Dobře si uvědomovala, že tím jen kompenzuje svou nevládnost k řidiči. Věděla, že takhle se spojenci nezískávají; člověk musí být milý k těm, které urazil. Nicméně policista se stejně zatvářil potěšeně.

„Kde je ta cesta?“

Tužkou jí ukázal podél silnice k rohu domu.

Morrowová podlela pásku a pečlivě sledovala cestu, jestli na asfaltu neobjeví nějaký přehlédnutý důkaz. Zastavila se a vzhlédla. Dům měla po pravé ruce: skrze zídku do kopečka a pruh trávy. Bylo tu zaparkováno několik vozů: mikrobus nissan, audi, nový mini a malá špinavá bílá dodávka.

Na silnici vedle ní ležely dva nedopalky cigaret, označené bílými kartičkami. Sehnula se a zamžourala na ně: byla to značka Silk Cut. Dohořely na místě, kde ležely, na prouzcích zažloutlého papíru byly válečky popela. Nedopalky ležely pět stop od sebe, jako by byly vyhozeny z postranních okének jednoho auta. Morrowová se podívala na policistu, který jejich auto zastavil.

„Pane – proč nejsou v sáčkích?“

„Řekli nám, abychom počkali, než fotograf udělá snímky, madam.“

Měli je dát do sáčeků. Pršelo a DNA na nich mohla zmizet. Špatné ošetření místa činu. Morrowovou to ve skrytu duše těšilo.

Pokračovala k rohu domu a teď už obyvatele viděla lépe: tři

muži asijského původu tu stáli pospolu a hovořili s uniformovanými policisty. Byla tam také postarší dvojice bílé pleti, která měla přes pyžama kabáty. Zamračeným pohledem ji sledovala mladá osamělá hospodyňka s vlasy v ospalé změti. Morrowová opětovala její pohled: dovolte, abychom se omluvili za ne-snáze způsobené tím, že vás chráníme před ozbrojenými lupiči. Morrowová od ní odvrátila pohled a podívala se na dům.

Do zahrady vedly dva vchody: širokou kovovou bránou se zajíždělo na parkoviště a malou zdobnou brankou se chodilo přímo k hlavnímu vchodu. Obešla roh a na chodníčku uviděla rozsypané bezpečnostní sklo. Nad ním bylo ze zdi vykutaných několik cihel.

Proti vlastní vůli se v ní probudil zájem. Cítila známé vzrušení: neuspořádaná, bezvýznamná fakta se jí ukládala do paměti, vstupovala do známé soukromé krajiny dedukce. Osobní i profesionální politikaření jí vždycky unikalo, ale v tomhle byla dobrá. To byla pro Alex Morrowovou jediná naprostá jistota.

Zdvihla oči a uviděla, jak se založenýma rukama stojí za okrasnou brankou a čekají, až odjede ozbrojená jednotka. Detektiv seržant Grant Bannerman a detektiv šéfinspektor MacKechnie stáli bok po boku, téměř se dotýkali rameny, a když naslouchali dvěma uniformovaným policistům, kteří je vzrušeně informovali o výpovědích svědků, ohlíželi se k hlavnímu vchodu. Bannerman přikyvoval, jako by už věděli, co se stalo, a přijeli to sem jen zkontrolovat. MacKechnie vedle něj souhlasně sledoval své zázračné dítě a téměř neznatelně pokyvoval hlavou.

Bannerman. Jeho sluncem vybělené vlasy byly příliš dlouhé, padaly mu mírně přes oči. Byl svalnatý a opálený. Alex měla dojem, že aspiruje na vzhled surfaře, ale pro ni to byl kariérista, chlapec, jehož otec byl u policie a představil ho nadřízeným.

Tak se také ještě jako řadový člen oddělení kriminálního vyšetřování stal detektivem seržantem. Morrowová musela odejít, vrátit se do uniformy a znovu dělat zkoušky, aby ji přeložili zpátky. Dokázala to bez přátel, sponzora i protekce. Z oddělení nikdo neodešel do důchodu a několik lidí odešlo výš; oddělení kriminálního vyšetřování bylo žádoucí metou a míst v něm bylo jen pár a těžko dostupných. Aby to na oddělení někdo do-
táhl na detektiva seržanta, musel podlézat nadřízeným, chodit s nimi na fotbal, hrát s nimi golf a nechat je vyhrávat.

Morrowová sdílela s Bannermanem měsíc kancelář, ale skřípalo to mezi nimi. Ať jí uvařil sebevíc káv a nanosil z automatu sebevíc KitKatů, viděla mu v očích, že se jí za zády vysmívá, nedokáže se jí vlichotit, bojí se jejích nálad. V té kanceláři seděl už dva měsíce před jejím příchodem. Byl o čtyři roky mladší než ona a vypadal dost bezstarostně. A ona byla zvyklá tvrdě pracovat, to o sobě věděla. Kdyby pracovala sama se sebou, sedla by si o pár stolů dál.

Když ji teď Bannerman viděl přicházet, úsměv mu zůstal na rtech tak dlouho, až zatuhl.

„Pane,“ pokývla hlavou na pozdrav MacKechniemu, ale nemohla se přimět podívat na Bannermana. „Grante.“

Grant Bannerman ji pozdravil pokývnutím hlavy. „Tak co, Morrowová? Co se děje?“

Cítila, jak jí mizí krev z obličeje. „Zdravím“ by Grantovi nestačilo. I „dobrý večer“ pro něj bylo málo. Muselo to být něco laciného, úryvek z textu písně, verš z Elvise nebo nějaká podobná sračka. Snažil se být odlišný, protože nebyl. Její ctižádostí bylo přizpůsobit se, ale nešlo to. Žárlivost ji nutila soustředit se na něj, všímat si jeho drobných nedostatků, jako zarudnutí kůže ze solária, toho, jak často si připisoval zásluhy za cizí práci, a přestože působil sebevědomě, mnohdy vypadal ve společnosti druhých lidí ztracený.

Do tváří jí stouplо teplo a ona věděla, že to musí rychle zamaskovat.

„Vlhnou nám tam důkazy,“ řekla. „Ty dva cigaretové nedopalky už měly být v sáčkích.“

Bannerman udělal chybu a věděl to. „Čekáme na fotografa.“

„Je zbytečné dokazovat, že pocházejí odsud, když jsou stopy zahlazené deštěm, ne?“

MacKechnie shovívavě zamrkal. „Bude nejlepší tam zajít a dát je do sáčků.“

Bannerman kývl na jednoho policistu a vydal mu patřičný rozkaz.

Ozbrojená jednotka vycházela z domu. Výhrůžně se vyhrnula z hlavního vchodu. Čtyři velcí chlapi v černých neprůstřelných vestách zatemnili světlo z haly. Každý držel oběma rukama velkou pistoli, která sama od sebe odstrašovala, jako by mohla samovolně spustit střelbu a udělat díru do něčeho živého.

Když scházeli po cestě k nim, něčemu se smáli a z jejich ramen a tváří čišela úleva. Kdykoli došlo k použití zbraně, musela přijet ozbrojená jednotka, aby ty cvoky buď odzbrojila, nebo zajistila, že se nebudou schovávat někde ve skříních, až se tam dostane policie. Byla to vysoce stresová práce, která se nedala dělat moc dlouho. Policie stále nabírala nové lidi a tísnových volání bylo měsíc od měsíce víc. Spousta levných nadbytečných zbraní proudila do Glasgow z Irska.

Když chlapi z jednotky procházeli kolem, usoudili, že nejvyšší hodnost má MacKechnie, a podali mu stručné hlášení: nikdo tam není, v domě nejsou žádné zbraně, našli jedinou střelbu ve zdi a spoustu krve. Jedna obyvatelka je stále v domě, na lůžko upoutaná novoroďička, která odmítá vstát.

„Upoutaná na lůžko?“ zeptala se Morrowová.

Všichni muži se na ni podívali, jako by ji viděli poprvé.

„No,“ špitl jejich detektiv seržant, „má miminko. Asi tak tejdenní.“

„A proč je upoutaná na lůžko?“

„Nechce vstát. Prej by mohla krváct.“ Seržant zrozpačitěl a zasmál se. „Já nemám kvalifikaci na to, abych jí kontroloval štychy, ne?“

Sledovala, jak se všichni smějí. Dokonce i MacKechnie se zahihňal. Bannerman odvrátil pohled. Seržant otevřel ústa, aby dodal ještě nějaký drsný vtípek, ale když uviděl výraz Morrowové, rozmyslel si to.

„V každém případě jsme hotový,“ řekl a soucitně se podíval na Bannermana, že musí s Morrowovou pracovat. „Mizíme.“

Sledovali houf velkých mužů, jak opatrně jdou ke vzdálenému konci křižovatky ve tvaru T a obezřetně našlapují, dokud nejsou za páskou a mimo místo činu. Pak nastoupili do své nablýskané černé dodávky.

Morrowová si přála být sama a byla v pokušení se znovu kousnout do prstu, ale nabrala dech a zeptala se policisty: „Tak jak to bylo?“

Policista se nadechl k odpovědi, ale Bannerman ho předešel: „Rodina, doma po ramadánových modlitbách v mešitě...“

„V které mešitě?“

„Děti v Centrální, otec na Tintagell Road.“

Morrowová přikývla, to bylo pravděpodobné. Centrální byla městská mešita, kde se setkávali mladí lidé z celého města. Mešita na Tintagell byla menší a scházela se v ní užší komunita. Když děti chodily do Centrální, nebyly zapleteny s žádnými gangy. Hodné děti.

„Byli v zadní části domu,“ pokračoval Bannerman. „Když zazvonil zvonek, mysleli si, že někdo z rodiny zapomněl klíče, dcera šla otevřít, otec vyšel do haly. Vešli dva maskovaní muži

a začali vykřikovat hrozby. Hledali nějakého Roba. Chtěli peníze a rodině přikázali, aby nás nevolala...“

„Hodně peněz?“

„Dva miliony.“

„Liber?“

„Ano.“

Ohlédli se na dům a v duchu odhadli jeho cenu. „Ten je tak za tři sta tisíc, co myslíte?“ řekl MacKechnie.

Morrowová a Bannerman souhlasně přikývli.

„Dva miliony v hotovosti? A dostali je?“

„Žádný Rob tam nebyl.“

„Jaké rasy byli ti lupiči? Byli to Asiati?“

„Bílí. Měli na hlavách kukly, ale byli bílí.“

„Kdo je Rob?“

„Nevím. Všichni jsou to Indové, tedy aspoň mají indická jména, takže... Nikdo se nejmenuje Rob.“

„Žádní nájemníci? Žádní pochybní milenci?“

„Nikdo. Peníze nebyly k dispozici,“ pokračoval Bannerman. „Vzali si otce jako rukojmího.“

Morrowová si stále tázavě prohlížela dům. „Nemohli si splést adresu?“

„To zatím není jasné,“ řekl Bannerman, což znamenalo, že to nevěděl.

„O špatnou adresu tady nepůjde,“ řekla MacKechniemu, který vzhlédl od silnice. „Protože Albert Drive je tamhle...“

„Milionářská ulice,“ přerušil ji Bannerman, naklonil se mezi ně a pokýval hlavou, jako by ho to už napadlo.

Nedala se vyvést z míry. „Kdyby prostě hledali bohatou rodinu, šli by tam a nabourali dveře.“

„Takže?“ povzbudil ji MacKechnie k nějakému závěru. Bannerman dál horlivě pokyvoval hlavou.

„Takže sem přišli záměrně, pane. Měli informaci o někom

z domu, která je přesvědčila, že jsou tu peníze. Možná hotové peníze.“

„Pokud...“ Bannerman musel znovu upoutat MacKechnieho pozornost. „Pokud ovšem nechtěli jít ještě do jiného domu, nespustili alarm nebo něco, a nevrátili se sem. Myslím, že bychom to měli prověřit...“

Jeho hlas zvadl uprostřed věty zároveň s jeho sebedůvěrou.

Tohle byla hodně blbá teorie.

„Kdyby ozbrojení chlapi dneska večer vtrhli ještě někam jinam, myslím, že bychom dostali hlášení a uvědomili ozbrojenou jednotku,“ usměrnil ho MacKechnie jemně.

Morrowová se ohlédla na hlídkové vozy, které zaplavily ulici. „Byli varováni, aby nás nevolali?“

Bannerman znepokojeně pokrčil rameny. Na tohle měl pomyslet.

„Ano,“ odpověděl mu policista, který pro pomoc nahlédl do svého zápisu svědecké výpovědi. „Jestli zavoláte poldy, tak tenhle zkur–“ Vzápětí si doslovnou citaci rozmyslel. „No, vyhrožovali jim.“

MacKechnie se podíval na hlídkové vozy a odjíždějící zlovestný vůz ozbrojené jednotky. „Jsme tu moc nápadní.“

Bannerman se vzdálil, aby vydal rozkazy k přemístění vozů.

„Pokud jim řekli, aby nás nevolali,“ dál přemýšlela Morrowová nahlas, „museli věřit tomu, že je rodina poslechne. Třeba měli pravdu, třeba ty peníze tady nakonec jsou.“

MacKechnie se přesvědčil, že Bannerman je mimo doslech. „Morrowová, my oba víme, že je to váš případ, ale já vám ho nemůžu dát.“

„Pane, říkal jste, že příští...“

„Měli jsme tu poslední dobou spoustu potíží, etnických třenic, válek gangů, toho Boyleova kluka. Nepotřebujeme už žádné potíže vyplývající z kulturních nedorozumění.“

Morrowová zaskřípěla zuby a zahleděla se na dům, jako by ji urazil. „Já odsud pocházím, pane, znám zdejší lidi...“

„Detektiv seržant Bannerman si s tím poradí,“ pokračoval, „příští případ je váš.“

Na tomhle případu se dala postavit kariéra a MacKechnie k němu Bannermana vedl za ručičku. Rozhodnutí padlo bez ohledu na nějakou nestrannost, ale Morrowové znovu začalo cukat v oku a nedokázala se přimět na MacKechnieho ani podívat.

„Proč ne tenhle, pane?“

Neodpověděl. Když se na něj konečně podívala, sledovala jeho pohled ke skupince Asiatů postávajících za páskou. Vypadali jako ztracené, skleslé oběti. Nejstarší muž byl velký a vousatý, oblečený do jednobarevného trička a bavlněných kalhot. Dva mladší byli vysocí a hubení, oblečení tradičně nábožensky: na nohou sportovní boty, přes volné kalhoty a dlouhou halenu bundu s kapucí.

„Osobní faktory nás předurčují k některým případům,“ řekl, „ale k jiným zase ne. Dostanete příští.“

Typický MacKechnie. Nikdy neřekl nic přímo. Je to ošemetná situace, chtěl říct, všichni Asiaté nenávidí ženy a vůbec, vy jste moc hrr.

Podle velikosti chlapců a jemnosti jejich rysů Morrowová odhadovala, že jsou z druhé generace přistěhovalců. Měli krátké vlasy, módně sestříhané od kadeřníka. Jeden měl na nohou drahé nike a oba rozhodně nevypadali na to, že by chtěli udělat dojem na své vrstevníky v mešitě. Těmhle klukům bylo jedno, jestli případ bude vyšetřovat žena, nebo muž. Byla o deset let starší než oni, mohla být stejně dobře muž a znala Southside. Pokud k vyšetřování případu někoho předurčovaly osobní faktory, tak ji. Jenže MacKechnie už jí nevěřil, cítil, že to občas trochu přehání, pomalu překračuje pomyslnou hranici. Bylo to

nespravedlivé, ale taková už byla služba u policie a ona věděla, že to musí pominout.

„Pane, to je...“ litovala toho, ještě než jí to slovo vypadlo ze rtů, „rasistické.“

Oba tiše stáli a dívali se na dům. Na hlavách jim pleskal chladný déšť. Morrowové stékal čůrek vody po tváři a skapával jí z brady, vsakoval se jí do klop a na srdci se jí tvořila tmavá nepravidelná skvrna jako od kulky. Označené hlídkové vozy za nimi vycouvávaly z ulice. Ucítla tíži na prsou a uvědomila si, že se snaží zadržovat dech.

MacKechnie se k ní ani neotočil a zamumlal: „Takhle už se mnou nikdy nemluvte.“

Prudce se otočil a odešel od ní k Bannermanovi.

Kurva.

3

Celou cestu mlčeli, jako by to měli naplánované. Nemluvit před rukojmím. Jenže tady nešlo o profesionální mlčení: Pat byl příliš naštvaný, než aby promluvil, Eddy byl rozhodnutý už nic nepokazit a Malki byl tak zesláblý, že nebyl schopný současně řídit a mluvit.

Malki byl zvyklý na to, že je příčinou špatné atmosféry; žil se svou matkou a předpokládal, že za zakyslou náladu v dodávce může on kvůli tomu incidentu se zídkou, a tak byl mimořádně opatrný a jel zcela ukázkově. Najel na dálnici a pokračoval předpisovou rychlostí celou cestu do města. U Katedrály sjel, okruhem přes Sighthill se vyhnul kamerám a pak odbočil a vrátil se na dálnici z jiného směru. Bezchybné.

Stařík ležel celou cestu na rachotící podlaze dodávky v nezměněné poloze: nos na podlaze, nohy natažené, jednu ruku volně podél boku, druhou u obličeje. Ležel klidně, i když se kolem něj pomalu posouvaly těžké bílé plastové kanystry s benzinem.

Ležel tak nehybně, až o něj Pat začal mít starosti. Často se ohlížel dozadu s myšlenkami, že rukojmí mohl utrpět zranění hlavy, když ho hodili do auta. Kdysi viděl před jedním klubem umírat člověka, chlápka něco přes třicet. Zapotácel se a zakopl

o schod, překotil se dozadu, padl na chodník jako opilec z nějaké komedie a zůstal tam ležet. Všichni, kdo vycházeli z klubu, si mysleli, že je opilý a spí, a smáli se tomu.

Když zapínali černý gumový pytel, jeden saniták se smutnými očima vysvětloval, že lebka v něm má omezený prostor. Krvácení do mozku je jako odkapávání naloženého vejce do plné pinty ležáku, jenže tady to nemá kam přetékat, a tak mozek prosákne do páteře, a to vás zabije.

Vzpomínky na ten večer a na toho mrtvého muže vrátily Pata ke vchodu vinárny Zebra. Na zledovatělém chodníku se potáceli opilci a oranžové ženy v letních botách. Vzpomněl si, že tu zimu měly všechny ženy dlouhé vlasy. Vlasy prodloužené nylonem vypadaly jako ošklivé paruky. Zebře se říkalo 16-69, protože ženy vypadaly zezadu na šestnáct a zepředu na devětašedesát.

A tak dostal strach, že stařík pod povlakem na polštář umírá, a vzpomněl si na tu holku, kterou postřelil, a na ten dům příjemně vonící topinkami. Měl se Eddymu postavit a odmítnout tam jít. Eddy už léta nahrazoval Patovi rodinu, ale Pat si náhle uvědomil, že si znovu vybral podobnou rodinu: odporné debilní ztroskotance.

Jako by Eddy cítil, že se mu Pat vzdaluje, plácl staříka po noze a zeptal se ho na jméno. Ten nepatrně zdvihl obličej z podlahy, řekl, že se jmenuje Aamir, a Pat věděl, že Eddy o něj měl taky strach. To bylo dobře, protože Eddy možná nebyl úplně pohlcený hrou na vojáky a ještě se s ním dalo mluvit.

Eddy si v zadní části dodávky klekl vedle staříka a kukla se mu o půl palce pootočila na hlavě, takže se na Pata nemohl podívat.

Byli v Harthillu, srdci středního Skotska, na vyvýšené pustině poseté televizními a mobilními vysílači a neustále vystavené krutým větrům. Malki sjel z dálnice, ostře odbočil ze silnice na

louku a vjel do hájku větrem trýzněných stromů na úpatí jednoho kopce. Zastavil, zatáhl ruční brzdu, vzdychl a mlaskl. Pak se usmál na Pata.

Eddy beze slova vstal, otevřel dveře dodávky, vyklouzl ven a dveře za sebou zavřel.

Pak vystoupil z úkrytu stromů na pustou bahnitou louku.

Země byla zmrzlá, bláto pokryté stříbřitou námrazou. Odulý modrý měsíc ozařoval zem jako ostrá zářivka. Eddy měl roztažené ruce, aby lépe udržoval rovnováhu, a nespouštěl oči z nerovné země. Měsíční světlo bylo tak ostré a modré, že ve stopách dodávky vedoucích z hájku rozpoznával jednotlivé ledové krystalky. U posledních stromů se zastavil a rozhlédl se. Až k obzoru se rozprostírala louka. Ze vzdálené dálnice k němu doléhalo hučení projíždějících aut. V dohledu nebyly žádné domy, na louce nikdo netábořil. Vůbec nikdo. Dokonalé.

Ještě asi dvě stě yardů šel ve stopách dodávky a dech se mu srážel před obličejem. I když tam ten lexus sám zaparkoval, chtěl se přesvědčit, že tam stojí.

Zastavil se, podíval se po silnici vedoucí podél louky a uviděl hranu stříbrného kufru a červená koncová světla. Byl to vypůjčený vůz. Když sem jel, zkoušel si všechna tlačítka, vychutnával posezení v nízkém sedadle, kochal se kontrolkami a sliboval si, že si právě takový vůz koupí, jen co dorazí peníze. Pohled na něj ho uklidnil a zpomalil prudce bušící srdce.

Navzdory všemu, co se stalo, to ještě může dopadnout dobře. Eddy zamrkáním potlačil slzy a vydal se zpátky k dodávce.

To, že ji sem MacKechnie poslal, bylo za trest. Seděla na tvrdé židli v uspávajícím světle ložnice a vyslýchala na lůžko upoutanou snachu, která byla něco víc než jen pouhá přihlížející.

Morrowová slyšela zvenčí spokojený hovor kolegů, kteří se zabývali podrobnostmi, shromažďovali důležité útržky informací, které osvětlí celý příběh, zatímco ona musela pracovat tady mimo hlavní dění.

Meeshra vypadala zanedbaně; po stranách obličeje jí rostly černé chlupy a vlasy vzadu měla zcuchané a přeležené.

Dveře k nim byly cudně zavřené, protože Meeshra ohrožovala dítě nalitou bradavkou. Dvoutýdenní kojeneček se vzpíral a kroutil, lepkavá zoufalá ústa se přisávala na kůži a prsty, ale nedokázala se přisát k ňadru. Alex věděla, že je příliš plné, tak obtěžkané mlékem, že je kojeneček nemůže pojmout. Ale rada jí uvízla v krku. Vměšovat se do toho jí připadalo nepatřičné a příliš intimní. Nic jí do toho nebylo, tohle byla práce pečovatelky.

„Mávali tou pistolí a křičeli. Hledali nějakýho Roba. Robbie, to je skotský jméno, ne?“

V Meeshřině projevu bylo stále slyšet lancasterský přízvuk, ale už se ztrácel ve skotském. Uvedla, že je tu necelý rok, při-

stěhovala se po svatbě s manželovými příbuznými. Je to šťastná rodina, a tady mrkla, úspěšná, tvrdě pracující rodina, a mrkla znovu.

Policistka stojící za Alex ty lži zapisovala a umožnila jí, aby jen přihlížela. Každý jednatel má nějaký tik, který prozrazuje lež, a nejlepší způsob, jak ho objevit, je ptát se na jeho rodinu.

Morrowová si byla jistá, že Meeshra nelže záměrně. Rodinné zkazky a báje jsou víc než vědomé lži, jsou formou sebeobrany, konverzačním zvykem, vírou příliš vrytou, než aby se dala zpochybnit: ona mě miluje, jsme šťastní, on se změní. Ale vždycky tu byl ten tik. Nutková potřeba lidí mluvit pravdu Alex ohromovala. Během výslechu, když se protiklady začínají skládat v příběh, se lidé často hroutí, vzlykají v touze být počestní, jako by přistížení při lži bylo to nejhorší, co se jim může stát. Viděla lidi, kteří si až do krve zatínali nehty do dlaní, jen aby uvolnili ten tlak říct pravdu. Nejběžněji se prozrazovali zatvrzelostí. Už nikdy nebude věřit nikomu, kdo začíná větu „Na mou čest—“ nebo „Abych pravdu řekl.“ To byly vlajky vztyčené vysoko nad výpovědí, které přitahovaly pozornost náhodného pozorovatele; tady jsou draci.

Profesionální lháři si promyšlejší výmluvy dopředu a trvají na nich, ale umělé vzpomínky jsou nepraktické; zeptejte se na barvu nebo na detail a odpovědi přicházejí příliš pomalu. Zběhlí lháři jsou nebezpeční, ať už proto, že jsou škodolibí, nebo sugestibilní.

Umění rozpoznat lež poskytlo Morrowové nenávisný pohled na svět. Nejhorší na něm bylo, že neumožňovalo lhát jí samotné. V chladném denním světle se nedá žít.

A tak Meeshře záviděla úpornost, s jakou tvrdila, že jsou spolu všichni šťastní. Jistě, byla tu nějaká pnutí, ale její tchyně je v podstatě hodná ženská, trochu moc vzdělaná, ale stejně hodná,

a ví, jak chce řídit chod domu a jak má být rozmístěný nábytek a má vlastní způsob vaření. To je přece přirozené, ne? A to dítě je takové požehnání, syn, první vnuk. Zase mrkla a Alex si toho všimla a uložila si to do paměti. Budeme šťastní, řekla Meeshra a vzápětí se zarazila, když zjistila, že použila budoucí čas.

Znovu přitiskla dítě k prsu. Zaklonilo holou hlavičku a suše kníкло. Meeshra si otráveně stiskla bradavku prsty a přes postel vytryskl oblouk vodovatého mléka, které se vsáklo do povlečení. Rozpaky jí vehnaly do očí slzy a zaklela jazykem, který Alex nepoznala.

„Teď to zkuste znovu, trochu jste ho vyprázdnila.“

Meeshra nejistě přidržela dítě u splasklé bradavky.

„Přiložte mu k ní nos,“ poradila jí Alex, „on už si poradí sám.“

Meeshra se černou bradavkou dotkla mlékem potřísněného kojencova nosíku a ten se prohnul v zádech, ústy našel zdroj, nejistě vzal bradavku do úst a začal sát tak divoce, až matka slabě vzdychla. Napětí v ramenou jí povolilo, jak jí dítě osvobodilo od tlaku mléka, a ona se vděčně podívala na Alex.

„Vy jste v tom zběhlá, že jo?“

Alex předstírala přátelský úsměv. „Můžete mi říct, co si pamatujete z dnešního večera? Začněte od začátku.“

„Á...“ Meeshru překvapila náhlá změna tématu, ale chtěla policistku potěšit. „No, ležela jsem v posteli, s dítětem. Billal seděl na pelesti, tam, kde máte kolena,“ stočila oči ke straně. „Pomáhal mi. Vlastně jsme se trochu štěkli,“ usmála se rozpačitě, „o krmení a tak. Pak jsme slyšeli z haly křik a mysleli jsme si, že se vrátil Omar.“

„Proč křik, když se vrátil Omar?“

Meeshra obrátila oči v sloup. „No, on a jeho táta se vždycky nepohodnou, takže někdy na sebe řvou, ale my jsme to neposlouchali.“

„A o čem se tak hádají?“

„Já nevím, zeptejte se jeho,“ pokrčila rameny. I když nebyla přímo z rodiny, zdráhala se ji zradit. „V každém případě jsme neposlouchali.“

„Povídali jste si s Billalem?“

„Ano, o krmení. Takže tam byl ten křik a my jsme si toho všimli. A Billal řekl, že to není Omarův hlas.“

„Jak byste ten hlas popsala?“

„Skotskej přízvuk. Pravej skotskej přízvuk. Rrrob,“ zadrnčela. „Kde je Rrrrobie?“

Tady se odmlčela, což Morrowové přišlo zajímavé, a musela Meeshru povzbudit. „A co bylo dál?“

„Billal vyšel ven, aby se podíval, co se stalo, protože ten křik nepřestával a my jsme věděli, že to není Omar. A tak otevřel dveře a vyběhl a kvůli mně je samozřejmě nechal zavřený.“ Podívala se na dítě u svého prsu. „Tchyně chtěla, aby ta postel byla tady, proti dveřím. Já ji chci tamhle,“ ukázala na klidný kout. „No nic, to je fuk. Prostě jsem slyšela Billala venku, jak říká, ‚To ne,‘ a najednou se dveře otevřely dokořán a já měla rozepnutou noční košili a dítě tady.“

Při té vzpomínce zrudla a pohládila dítě po jemných řídkých vláskách.

„Co jste viděla těmi dveřmi?“

„Malýho chlápka, no, ne zas tak malýho, ale stál vedle Billala, kterej má skoro sto devadesát a je to kus chlapa.“

„Kam Billalovi sahal?“

„Vršek hlavy měl u jeho brady, ještě trochu pod ní.“

„Takže měřil tak...?“

„Tak sto sedmdesát dva, sto sedmdesát sedm, tak něco.“

„A postava?“

„Tak, já nevím, vazoun, trochu tlustej. Ramena mu začínala někde u uší, skoro neměl krk.“

„Jako vzpěrač?“

„Přesně tak. Vzpěrač. Ale měl taky břicho.“

„A viděla jste mu do obličeje?“

„Měl vlněnou masku s otvory pro oči.“

„Kuklu?“

„Jo. A říkal něco jako ‚Ty, pojd' sem‘ a já na to ‚Nemůžu, mám mrňavý dítě,‘ protože bych neměla vstávat, víte?“ Alex si vzpomínala na pravý opak. Ale vzpomínala si i na jednu mladou maminku, která brala mateřství jako obrnu, nutila návštěvníky, aby jí podali to a ono, a okamžitě po jejich odchodu se obvykle zázračně uzdravila.

„A on ‚Vstávej, jo?‘ a já ‚Ne‘. A pak si Billal stoupl mezi nás a povídá ‚No tak, chlapče, to by stačilo‘, ale ten lupič řekl tomu druhému chlápku, co tam byl s ním ‚Zvedni tu bouchačku, Pate‘.“

„Pate?“

„Jo, tak se jmenoval, Pat, a oni pak oba ztuhli, jako by se posrali, protože to řekl.“

Když Alex procházela halou, slyšela, jak Billal mluví. Pokud se nemýlila, chodil do St Al's, soukromé katolické školy v centru města, drahé a velice dobré školy. Mluvil se sebevědomým šarmem absolventa soukromé střední školy a hlásku „r“ vyslovoval zcela osobitým způsobem. Meeshra byla prostá žena, bez rozmyšlení používala sprostá slova, mluvila nespisovně a vypoovídala tak, jako by se bavila na rohu ulice o rvačce ve škole s jinou dívkou.

„Čistě z osobního zájmu, jak jste se seznámila s Billalem?“

„To ušila moje rodina.“

„Aby se dostala do Glasgow?“

„Ne, ne, nastražili to. Bylo to domluvený manželství. Před svatbou jsme se viděli jen čtyřikrát.“

„Á, rozumím.“

Meeshra se obrátila zpátky k dítěti. „Tomu nerozumíte, myslíte si, že je to všechno vynucený a tak...“

„To ne,“ přerušila ji Alex.

Meeshra se na ni podívala. „Naprosto to chápu. Zvlášť když se řídíte vlastními vnitřními pravidly. Vy si nevybíráte jen manžela, vidíte?“ Alex často přemýšlela o tom, koho by jí vybrala její matka, jak odlišně by se odvíjel její život. To je to zvláštní na domluvených manželstvích, pomyslela si, nikdo nemá právo vybrat si nejistou budoucnost.

Meeshra se pousmála. „Přesně tak.“

„Vybíráte si celou rodinu. Musíte vědět, že se do ní v mnoha směrech hodíte.“

Meeshra přikývla. „Přesně tak, přesně tak,“ a natočila hlavu k Alex, aby se přesvědčila, že si s ní jen tak nehraje. Zdálo se jí však, že Alex je upřímná, a mírně, téměř vděčně se na ni usmála.

Alex zamrkala a pokračovala ve vyptávání. „Takže abych se vrátila, ten lupič řekl ‚Pate‘ a oba se zarazili. Jak to pokračovalo?“

„Jo, tak on řekl ‚Pate‘ a oba ztuhli a tchyně pak najednou do toho, ‚Kdo to tu křičí?‘ a ten tlustej přeběhl halu, viděla jsem ho, jak proběh kolem mejch dveří,“ ukázala tím směrem, „a odvek tchyni a taťku dozadu. Pak byli chvíli zticha. A pak Pat střelil Aleeshu do ruky.“

„Zničehonic?“

„Jo.“

„Žádné výhrůžky nebo požadavky?“

„Ne.“

„Viděla jste ho, jak vystřelil?“

„Ne. Slyšela jsem jen takový hlučný ‚prásk‘ a viděla světlo a pak Aleesha povídá ‚Tys mi prostřelil tu zkurvenou ruku.‘“

„Jak jste věděla, že to udělal Pat?“

„Protože ten druhý byl tamhle u dveří a viděla jsem na něj.“

„Slyšela jste výstřel?“

„Jo. A světlo, jako bílý světlo, byl to takovej záblesk a všichni se tam koukali a já viděla na zdi krev a napadlo mě, že Aleeshu zastřelil, ale pak jsem ji slyšela, jak říká ‚Tys mi prostřelil tu zkurvenou ruku.‘“ Meeshra z Aleeshina zranění zjevně nijak smutná nebyla. Vlastně se i trochu usmívala.

„Ona mluvila sprostě?“

„Aleesha je...“ Meeshra rychle odvrátila pohled a neradostně se usmála, „no, *pubertáčka*.“ Přejatý názor, opakované zhodnocení. Meeshra sama neměla od puberty daleko.

„Vy jste byla taky taková?“

Znovu ten neradostný smích. „Táta by mě zmlátil.“

„A Aamir takový není?“

Zavrtěla hlavou. „A i kdyby byl, myslím, že ona by lepší nebyla. Džíny a trička. Nalakovaný nehty. *Vůbec* nedodržuje náboženský zásady.“

„Je vzpurná?“

„Ne. Tvrdohlavá.“ Zlobila se kvůli tomu, ale ve skutečnosti ne na Aleeshu, zřejmě jí to bylo trochu vzdálené, jako by celá kampaň proti té dívce závisela jen na její sounáležitosti k rodině.

„Přestala nosit tradiční oblečení?“

Meeshra zrozpačitěla. „Nikdy ho nenosila. Já nevím. Já prostě... nevím.“

„Nikdy je nenosila?“

„Ne. Já nevím.“ Ani se na Morrowovou nepodívala.

„Ona ta rodina konvertovala?“

„Ne, akorát nikdy nebyla tak... pobožná.“

„Rozumím, náboženská pravidla začala přísně dodržovat až poslední dobou.“

„Jo, tak nějak.“

Morrowová si to poznamenala, ale už se k tomu nevracela. „Co se stalo po tom výstřelu?“

„Pak, no, pak přišli do baráku Mo s Omarem.“

„Po zaznění toho výstřelu?“

„Jo, slyšela jsem je jít tamhle kolem okna,“ ukázala na okno vedle postele. „Běželi kolem.“ Prstem ukazovala na prázdné zdi jejich trasy. „A pak vtrhli do dveří. Ten tlustej, ne Pat, ten druhej, na ně začal řvát ‚Ty seš Robbie, ne, ty seš Robbie‘ a pak popad tátu a zmizel. Já byla celou dobu v posteli, tak jsem viděla jen útržky.“

Kojencovi ospale sklesla hlavička. Zklidněná Meeshra se na něj podívala a přejela mu po ní prsty.

„Takže,“ podněcovala ji Morrowová, „Omar a Mo čekali venku v autě?“

„Myslíte?“ vzhlédla Meeshra.

„No,“ řekla Morrowová, „těžko v tu chvíli zrovna přijeli, vidíte?“

„Nevím.“

„Co říkal ten tlustý, když odcházel?“

„*Dva miliony* liber zejtra večer. Copak neviděl ten dům? Dva miliony? To zešílel.“

„Ještě něco?“

„Abysme nevolali policii a že je to splátka za Afghánistán.“ „Magor,“ pokývla směrem k hale. „Oni jsou z Ugandy a já jsem ze zasranýho Lancasteru. Nevěřila byste, co si musíme vytrpět kvůli všem těm zasranejm Arabům.“

„Myslíte, že jde o tohle? O nesprávně nasměrovanou náboženskou nenávist?“

„A o co asi jinýho? To je stejný jako unášení Afričanů kvůli obchodu s otrokama.“

Alex s tou analogií chvíli úporně zápolila, až si uvědomila, že tak docela nesedí. „No,“ řekla a vstala, „moc vám děkuju za pomoc, Meeshro, určitě si s vámi budeme ještě muset promluvit, ale teď vás i s dítětem necháme vyspat.“

Meeshra se opřela o polštář, spokojena sama se sebou. „Robbie, říkal. Robbie, pravou skotštinou.“

Bylo to závěrečné prohlášení, rozloučení, které si neříkalo o odpověď, ale Alex nemohla odolat, aby ukázala své karty. „Opravdu?“ řekla jedovatě.

Zneklidněná Meeshra vlivem toho ocelového bříty v jejím hlase zamrkala.

Pat ucítil na zátylku prudký náraz chladu a věděl, že Eddy otevřel oboje dveře.

„Pomoz mi,“ řekl Eddy nevrle a tahal starce za jednu nohu.

Pat vylezl z dodávky a došel k zadním dveřím.

Stařík oblečený jen do pyžama se třásl, jak lezl pozadu na všech čtyřech. Lezl nemotorně, protože Eddy ho držel za holý kotník, aby mu nasměroval nohu na zem.

Gumové podrážky pantoflí mu znemožňovaly stát na nerovné zemi vzpřímeně. Pat se díval, jak se kymácí, upíral pohled na povlak, pod nímž měl obličej; hledal nějaké známky lidství, ale žádné nenacházel. Povlak na polštář nebyl nijak neobvykle velký, ale zakrýval mužíka až k pasu.

Jakmile se mu podařilo postavit se, zůstal povlak dokonale klidný. Stařík čekal, až ho Pat s Eddym vezmou za lokty a někam ho odvedou. Nevzpíral se, ani se nepokoušel utéct; byl smířený s tím, co se dělo, jako by mu z té situace nebylo pomoci a nikdo se o to ani nesnažil. Klopýtl a chvíli vlekl kotník v hrudkovitém zmrzlém bahně. Kníkal při tom jako hraboš, když na něho někdo šlápne.

Pat cítil, že se do něj přes povlak vpaluje Eddyho pohled, jímž ho prosí, aby se na něho podíval. To Pat odmítal; odmítal

urovnat jejich spor a zatvrzele se díval dopředu. Už z pouhého úsilí vzdorovat Eddymu se potil.

Došli na okraj louky. Eddy sáhl do kapsy, stiskl klíček a světla lexusu dvakrát blikla. Odvedli povlak k vozu, otevřeli dveře a starce nastrkali až na prostřední zadní sedadlo. Eddy zavřel dveře a znovu sáhl do kapsy. Vůz zamrkal. Byli sami.

Pat a Eddy stáli blízko od sebe, tak blízko, že se jim mísil bílý sražený dech, ale nedívali se na sebe. Byl to zvyk vytvořený v chladných nocích, kdy stáli u vchodů do malých špinavých nočních klubů.

„No dobře,“ řekl Eddy. „Šlo to...“ Nedokázal najít neutrální výraz.

Pat se nadechl, aby promluvil, ale nenacházel slova.

Eddy se podíval na svou zbraň a klidně řekl: „Jestlis nikdy nepostřelil holku...“

„Jestli jsem nikdy nepostřelil holku? Seš magor?“

„Zmáčknuš kohoutek.“

„Tys zařval ‚Bob‘, hned jak jsme vlezli do dveří, a pak jsi proflák mý jméno. Pak jsi popad nepravýho chlápka. On neřek, že máme sebrat tohohle. Tohle je nějakej asiatskej dědek. Vždyť je mu nějakejch šedesát sedmdesát.“

Podívali se na auto. Povlak na polštář zíral z prostředního sedadla přímo před sebe s rukama poklidně spočívajícíma na kolenou, bezvýrazný jako pytlík bramborových lupínků, a čekal, až ho někam odvezou.

Eddymu zacukalo v obličeji. Pat od něj ucouvl v obavách, že je zraněný, nebo ještě hůř, že se rozpláče, ale Eddy se hlučně rozesmál. Pat se k vlastnímu překvapení rozesmál také.

Nad loukou se zdvihal vítr a přinášel hnijící pach kravského lejna a oběma najednou připadalo směšné, že tu jsou, že Malki je úplně mimo a že Eddy byl tak nervózní, že vykřikl Patovo jméno. Povlak uslyšel zvuky zvenčí a komicky se zavrtěl. Pat

s Eddym se smáli, naráželi do sebe, funěli jako kluci po sprostém vtipu.

Jako první se uklidnil Eddy. „No kurva, fakt,“ stiskl si nos a vřele se usmál na vzdálené kopce. „Střelíme to do hlavy a necháme tu?“

Patovi zmizel úsměv ze rtů. „Vedle tý dodávky,“ usmál se Eddy. „Odjedem a necháme to tu?“

„Mm, ne.“ Pat se znovu potil a teď už začínal mít skutečné obavy. „Ne, to... neuděláme.“

„Jenže každou minutu, co jsme s ním, se zvyšuje šance, že nás chytěj.“

„To jo,“ řekl Pat ve snaze o klidný tón a začal uvažovat: „Jenže ten dědek by nám mohl posloužit stejně dobře jako Bob. Možná i líp.“

„Jak to?“ řekl Eddy a zahihňal se vlastnímu tónu.

„Bob přece zaplatí, aby ho znovu viděl. Kdybysme sebrali Boba, jak by se dostal k těm prachům?“

Eddy sraštil čelo; moc to nechápal.

„Přemejšlej o tom, fakt, takhle by Bob nedostal ty prachy a nemoh nám je dát, kdybysme nešli s ním, ne? Takže s tím dědkem je *menší* šance, že nás chytěj.“

„Jo takhle. Rozumím...“

„Jo? Nemusíme dědka odprásknout.“

„Ne.“ Eddy se zahleděl do dáli a přestal se usmívat. „Akorát žes musel vypálit a... někoho postřelit.“

Pat nevěděl, co na to říct. „Hele, vrátíme se a zavoláme šéfovi.“

„Tak jo.“ Pat se snažil, aby to znělo klidně a rozumně.

„On není šéf,“ opravil ho Eddy podrážděně, „šéf jsem *já*. On si nás jen objednal. Je to spíš smluvní vztah než zaměstnaneckej poměr.“

„No dobře,“ řekl Pat obezřetně. „Ale možná bude lepší ne-nechávat Malkiho moc dlouho...“

„Tak tam běž.“ Eddy hladil hlaveň své zbraně konečky prstů. „Já tu... zatím počkám a dám na něj pozor.“

„Tak jo,“ řekl Pat, ale nepohnul se. „Budeš na něj dávat pozor...“

Eddy se usmál. „Budu na něj *dávat pozor*. Co je?“

„Nic, jen...“ Pat si odkašlal. „Já Malkiho proberu.“

„Jo. Dohlídni, aby byl připravenej.“

Aamir je slyšel zvenčí za okénkem. Bílé noční světlo pronikalo skrz povlak polštáře, povlak, který voněl novotou.

Seděl, malý a tichý, a poslouchal, jak se smějí a jak jeden říká, že ho chce zastřelit. Jeden z nich odešel, ale Aamir nevěděl který.

Nějaká ruka se otřela o kliku dveří a Aamirův žaludek se proměnil v kámen. Dveře se neotevřely, ta ruka se od nich vzdálila, ale náhle Aamira bodla bolestivá vzpomínka na to, jak mu mosazná špička střely proniká kůží nad levým okem, a ucítil teplo v autě a ze silnice se zdvihal rudý prach.

Čas se začal rozplývat. Horko z kampalské silnice stoupalo do vozu, až ho pohltilo.

V taxíku s matkou. Měli vystoupit dřív, ale ona byla optimistka. Seděli spolu na zadním sedadle a mířili na letiště a ona ve strachu sáhla přes rozpálené koženkové sedadlo po jeho ruce. Odtáhl se, protože si nechtěl připustit, že se sám bojí.

Auto nadskočilo, mrtvola na silnici. Nikdo se necítil natolik v bezpečí, aby zastavil a staral se o tu rozedranou hromádku kůže a kostí, košile potřhané od projíždějících aut a autobusů.

Ucítil jasmínový olej, který si jeho dávno mrtvá matka vtírala do vlasů. Stáhl se a odmítl dotek její ruky a potom uviděl, čeho se bála. Před nimi byl další silniční zátaras. Pestrobarevné obsahy zavazadel rozházených po prašné červené silnici, šíleně vyhlížející vojáci s rozepjatými vojenskými košilemi, pušky

zavěšené přes ramena, nepřátelský kmen. Jeho matka vydala zvuk, jaký od ní ještě nikdy neslyšel, ostrý hrdelní zvuk jako dávný spokojený vzdech ukradený z někdejšího světa.

Když se Aamir vrátil o chvíli zpátky, kdy zaskřípěly brzdy taxíku, věděl, že by ji měl vzít za ruku a utěšit ji, protože teď už chápal ten zvuk a věděl, jak vystrašená musela být. Pamatoval si ji velice matně z onoho desetiletí, než zemřela v glasgowské nemocnici na srdeční slabost, ale teď se přistihl, že hlasem přiškrčeným hrůzou mumlá do povlaku na polštář slova útěchy, říká jí, aby se nebála, že všechno bude dobré.

Ta ruka se znovu otřela o dveře a to horko i pachy zmizely, stejně jako jeho matka, již vzadu na žlutém sáří prosakovala horká vlhká krev.

A Aamir osaměl ve tmě v tom zatraceném Skotsku.